

ligheds Magt, en Evne og Lyst til at gribe dominerende og influerende ind. Og dertil er det ikke noget Svar, at Banken viser tilstrækkelig Forsigtighed. Det er ikke Mangel paa tilstrækkelig Forsigtighed, man beklager at Banken viser, det er derimod Indflydelsesevne, som man beklager, at Bankdirektionen ikke i samme Maal er i Besiddelse af.

Holger Petersen: Jeg tror ikke, at jeg har sagt, at den højtærede Minister har klaget over Nationalbanken; jeg har kun sagt, at han har beklaget, at Banken ikke indtog en anden og mere fremtrædende Stilling.

I det, den højtærede Minister udtalte, var der ikke noget af en Anerkendelse af, hvad Nationalbanken har præsteret, men det forekommer mig, at der netop, naar den højtærede Minister i saa høj Grad har beklaget sig over den Maade, hvorpaa Statens Finanser have været administrerede, kunde være nogen Grund til at anerkende, at Nationalbanken i Løbet af mindre end et Aar har stillet 62 Mill. Kr. til Raadighed for at opfylde de Krav, der stilledes til den. Det tyder, forekommer det mig, virkelig paa, at Nationalbanken ledes med Klogskab og ikke har været saa ufornuftig at sætte Pengene i ikke let realisable Papirer, selv om den derved kunde have opnaaet en højere Rente.

Jeg tror nok, at det skal vise sig, at jeg har Ret med Hensyn til den Brevveksling, der er foregaaet mellem Finansministeriet og Nationalbanken. Nationalbankens Brev gav dog Anledning til, at man kunde udveksle sine Meninger om denne Sag. Nationalbanken var jo ikke afvisende; den erklærede, at 10 Mill. Kr. foreløbig stod til Disposition i 5 Maaneder, og derefter kunde man forhandle videre. Dette var paa ingen Maade afvisende. Derimod maatte den være afvisende overfor Ønsket om, at man vilde laane paa $2\frac{1}{2}$ Aar, thi det vilde have svækket Nationalbanken i højeste Grad og have indvirket paa hele dens Stilling og paa Erhvervslivet her i Landet, hvis Nationalbanken skulde have bundet sig paa denne Maade.

Den højtærede Finansminister dvælede ved Renten. Jeg tror ikke, at Nationalbanken kan stille sig anderledes overfor Staten end overfor andre Laantagere. Jeg maa gentage, at Staten har jo paa Forhaand ved den ny Oktroj krævet, at Nationalbanken skal yde aarlig 750,000 Kr. til Staten, uden at Nationalbanken endnu ved, om den tjener et saa stort Beløb,

hvad den dog forhaabentlig gør. Men der kunde altsaa have været Anledning til efter det Brev, Nationalbanken havde skrevet, at den havde faaet et Svar, men der kom intet, absolut intet Svar. Og det havde dog i alt Fald været høffigt, om man havde svaret.

Jeg faar i dette Øjeblik bekræftet fra Nationalbanken, at Ministeriet forlangte disse 20 Mill. paa $2\frac{1}{2}$ Aar.

Jeg beklager, hvis den højtærede Minister har misforstaaet mig, jeg har ikke ment, at der fandtes noget udestaaende mellem Nationalbanken og Finansministeriet, dette er blot gaaet af Vejen for Nationalbanken og har henvendt sig andre Steder. Hvis man f. Eks. havde benyttet Nationalbanken med Hensyn til det Statslaan, som nu i Gaar er glippet, havde det maaske været muligt, at Banken kunde have skaffet Laanet; men jeg ved det for øvrigt ikke.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger.

Hey: Jeg vilde gerne, uden for øvrigt at ville forlænge denne Diskussion, til det ærede Medlem, der nu talte, sige, at rent forretningsmæssigt set maa man dog holde paa, at Nationalbankens Svar i det foreliggende Tilfælde om Laanet paa de 15 Millioner Kr. maa betragtes som en Afvisning. Alene det, at man faar et Tilbud om en saa høj Rente, der ligger $1\frac{1}{2}$ pCt. over det, som Staten straks efter laaner til i Udlandet, forekommer mig, rent forretningsmæssigt set, at maatte kaldes en Afvisning. Man kan jo stille Vilkaar af en saadan Art, at de, selv om man samtidig siger: Vi vilde uhyre gerne gøre denne Forretning, virke ganske forebyggende. Mig forekommer det, at Nationalbanken, da det, som det viser sig, drejede sig om Skatkammerveksler, maatte have kunnet være Formidler mellem Statskassen og Udlandet og maatte have kunnet omsætte disse til en adskillig lavere Rente end 5 pCt. uden derved at angribe sine egne Midler.

Det kunde naturligvis være fristende, da Talen er om Nationalbankens hele Stilling, her at komme ind paa alt, hvad der henhører dertil. Det vilde imidlertid føre for vidt, og jeg antager slet ikke, at den højtærede Formand vilde tillade det. Men jeg mener dog at burde sige, at den almindelige Mening ude omkring i Erhvervslivet er den, at den ledende Stilling, Nationalbanken kunde og burde have, har den ikke i Øjeblikket, og den har den ikke haft i de senere Aar, forekommer det mig. Og jeg